

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΚΑ'

Συνδρομή ἑτησια: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20 — Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου. Ἐκαστὸς ἔτους καὶ εἶνε ἑτήσιαι. — Γραφεῖον Διευθ. Ὁδὸς Σταδίου 82.

8 Ἰουνίου 1886

Ο ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ ΕΪΧΤΑΛ

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

1833—1835

[Συνέχεια ἴδε προηγούμε. φύλλον.]

Ἴδου τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος ἐγγράφα, ἅτινα δὲν ἔχουν ἀνάγκην σχολίων. Σημειωτέον μόνον ὅτι πάντα τὰ ἐκ τοῦ γραφείου τῆς Ἀντιβασιλείας προερχόμενα ἐγράφοντο γερμανιστί. Ἐν γένει δέ, ὡς γνωστόν, ἐπίσημος γλῶσσα τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἦτο ἡ Γερμανική.

«Βασιλικὴ Ἐπιταγὴ ὑπ' ἀριθμὸν 16,966.

Πληροφοροῦμεθα ὅτι πολλὰ μέλη τῆς Σαιμισωνικῆς Ἐταιρίας συνέρχονται ἄνευ ἀδείας εἰς μυστικὰς συνεδριάσεις. Ἡ Γραμματεία ὀφείλει διὰ παντός τρόπον νὰ ἐξιχνιάσῃ τὸ ἀτόπημα τοῦτο καὶ νὰ καταδιώξῃ τοὺς ἐνόχους καὶ τοὺς συνενόχους αὐτῶν κατὰ τὰ ἄρθρα 212, 216, 218, 220—222 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου. Τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐρευνῶν καὶ, χρείας τυχοῦσης, τῶν καταδιώξεων ὀφείλει νὰ κοινοποιηθῇ εἰς ἡμᾶς ἐντὸς ἑξ ἡμερῶν ἀπὸ σήμερον.

Ἐπειδὴ αἱ τάσεις τῆς Σαιμισωνικῆς αἰρέσεως ταύτης οὐδόλως συμφωνοῦσι πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου καὶ τῆς νομιμότητος, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ ἡμετέρα πατρικὴ στοργὴ θέλει νὰ διέπωνται οἱ πιστοὶ ἡμῶν ὑπήκοοι, οὐδέποτε ὀφείλει νὰ δοθῇ εἰς τοὺς αἰρετιστὰς τούτους ἡ ἀδεια τοῦ νὰ ἐξασκῶσι τὰ μηχανήματά των, ἀνάγκη δὲ νὰ ἐπιβλέπωνται αὐστηρῶς. Οἱ παραβάντες τὸ ἄρθρον 212 τοῦ ποινικοῦ νόμου, καθ' ἣν περιπτώσιν εἶναι ξένοι ὑπήκοοι, πρέπει νὰ ἐξωσθῶσιν ἀμέσως τοῦ ἡμετέρου Κράτους.

Ναύπλιον, $\frac{19}{I}$ Σεπτεμβρίου 1834

Ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως
ἡ Ἀντιβασιλεῖα

V. ARMANSBERG, V. KOBELL, V. HEIDECK.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ὁ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν Ἰπουργὸς ἔσπευσε νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὸν φορτᾶν τοῦτον, οὐδαμῶς ἐπωφελοῦμενος τῆς δοθείσης ἐξαήμερου προθεσμίας. Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Κωλέτη, ὑπὸ τοὺς ἐξωτερικοὺς τύπους τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ, ὑποκρύπτει εὐφυστάτην εἰρωνείαν, ἣτις δυσκόλως θὰ διεξέφυγε τὴν ὀξυδέρκειαν τῶν μελῶν τῆς Ἀντιβασιλείας. Ἐξελληνίζω αὐτὴν ἐκ τῆς μεταξὺ τῶν ἐγγράφων τοῦ Ἐιχτάλ ὑπαρχούσης Γαλλικῆς μεταφράσεώς της.

«Ναύπλιον, $\frac{20}{2}$ Σεπτεμβρίου 1834
Ἰουλίου 1834

Μεγαλειότατε!

Ἐχω ἀνὰ χεῖρας τὴν Ἐπιταγὴν τῆς ἡμετέρας Μεγαλειότητος ὑπὸ ἡμερομηνίαν 19/1 Ὀκτωβρίου, ἣτις με διατάσσει νὰ λάβω τὰ ἀρμόδια μέτρα πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν μυστικῶν συνεδριάσεων εἰς τὰς ὁποίας, καθ' ἃ λέγεται, συνέρχονται ἐν Ναυπλίῳ διάφορα μέλη τῆς Σαιμισωνικῆς Ἐταιρίας, καὶ πρὸς τιμωρίαν τῶν ἐνόχων κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ποινικοῦ νόμου.

Μέχρις ὥρας ἡ Γραμματεία τῶν Ἐσωτερικῶν οὐδεμίαν ἔλαβεν εἰδήσιν περὶ τῶν ὑπὲρ τῆς Υ. Μ. ἀναφερομένων ἀτόπων. Ἀλλὰ θὰ ἐνασχοληθῇ πρὸς ἀνίχνευσιν αὐτῶν μεθ' ὅσου ζήλου ἐμπορεῖται, ὅποτε πρόκειται περὶ τῆς ἀποκαλύψεως τῶν πράξεων ἀνθρώπων μυστηριωδῶς κρυπτομένων ἐντὸς τοῦ σκότους. Ἐλπίζω μάλιστα ὅτι ἡ Υ. Μ. θὰ εὐδοκήσῃ νὰ κοινοποιήσῃ εἰς τὴν ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Γραμματείαν τινας τῶν ἐνδείξεων, ἐκ τῶν ὁποίων ἐπληροφορήθῃ περὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν καταγγελλομένων ἀτόπων. Οὕτω θὰ διευκολυνθῇ τὸ ἔργον τῶν ἀστυνομικῶν ἀρχῶν, αἵτινες θὰ ἐπιδιώξωσι τὴν ἀνακάλυψιν τῶν ἐνόχων, θὰ ἐξοικονομηθῇ δὲ ἴσως οὕτω καὶ χρόνος πολύτιμος.

Μέχρις οὐ γνωσθῇ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν τοιούτων ἐρευνῶν, θεωρῶ καθήκόν μου νὰ καθυποβάλω εἰς τὴν Υ. Μ. ὅσας εἰδήσεις ἡ Γραμματεία ἠδυνήθη νὰ περισυλλέξῃ περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι εὐρισκομένων Σαιμισωνιστῶν.

Κατὰ πληροφορίας ἰκανῶς βασίμους, τὴν σήμερον δὲν ὑπάρχει πλέον καθ' ἑαυτὸ ἑταιρία

Σαινσιμωνική. Αὕτη διελύθη, οἱ δὲ κατὰ καιρὸν χρηματίσαντες μέλη της ἐπανελάβον τὸν συνήθη βίον, διατηροῦντες, ἢ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον τροπολογοῦντες, ἕκαστος τὸ καθ' ἐαυτόν, τὰς ἀρχαίας δοξασίας του.

Ἐκ τῶν πρώην μελῶν τούτων, ἢ ὀπαδῶν, τῆς Σαινσιμωνικῆς ἐταιρίας πέντε, καθ' ὅσον γνωρίζει ἡ Γραμματεία, εὐρίσκονται ἐν Ἑλλάδι, ἦτοι ὁ κ. Γραλλιάρ συνταγματάρχης τῆς χωροφυλακῆς, ὁ κ. Ἐϊχτάλ, ἄμα ἀναλαβὼν τὰ καθήκοντά του, ἔσπευσε ἀυθορμήτως νὰ με διαβεβαιώσῃ ὅτι οὐδεμία τὸν συνέδεεν ὑποχρέωσις πρὸς τὰς παρελθούσας αὐτοῦ σχέσεις, ὅτι εἶχε τὴν θέλησιν καὶ τὴν ἀπόφασιν τοῦ νὰ προσενεχθῆ κατὰ πάντα ὡς προσήκει εἰς πιστὸν καὶ ἀγαθὸν τῆς Υ. Μ. ὑπήκοον, κατὰ δὲ τὰ τοῦ θρησκευτικοῦ καὶ ἠθικοῦ βίου νὰ συμμορφωθῆ ἀπλῶς πρὸς τὰ παραδεδογμένα. Ἐχω πλήρη ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν παρὰ τοῦ κ. Ἐϊχτάλ δοθεῖσαν ὑπόσχεσιν, ἔχω δὲ ἄλλως καὶ τὴν ἀπόλυτον βεβαιότητα ὅτι οὐδεμιᾶς μυστικῆς συνεδριάσεως οἷας δῆποτε συμμετέχει.

Μένουσιν οἱ πρό τινων μηνῶν ἐλθόντες τρεῖς νεοί. Ἐξ αὐτῶν ὁ ὀνομαζόμενος Bertrand (1)

1) Ἐν ἀκριβῶς ἔτος μετέπειτα, ὁ Γάλλος οὗτος ἐξώσθη τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὰ δύο ἔγγραφα, ἅτινα ὑπάρχουσιν ἐν ἀντιγράφῳ ἐπισυνημμένα εἰς τὰ ἄνωθι, ἐν τῷ χαρτοφυλακίῳ τοῦ μακαρίτου κ. Ἐϊχτάλ. Τὸ πρῶτον ἐξ αὐτῶν, ὑπ' ἀριθμὸν 24519 καὶ ἡμερομηνίαν 27 Ἀπριλίου/9 Μαΐου 1835, εἶναι σύντομος διαταγὴ (Γερμανιστὶ καὶ αὐτῇ) περὶ ἐξώσεως ἐκ τοῦ κράτους, ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν, τοῦ Γάλλου Victor Bertrand «καθ' ὃ διὰ τῆς διαγωγῆς του καταστάνας ἀναξίου τῆς ἡμετέρας βασιλικῆς προστασίας.»

Ἴδου ἐν μεταφράσει τὸ δεύτερον:

«Ἀρ. 24862.

ΟΘΩΝ, κτλ.

Ἀποκρινόμεθα εἰς τὴν ὑπὸ ἡμερομηνίαν 2/14 Μαΐου ἔχουσαν τοῦ Ἰπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν, ἀναφορικῶς τῆς ἀπὸ 27 Ἀπριλίου /9 Μαΐου ἡμετέρας διαταγῆς. Ἐκ τῶν ὁμολογιῶν αὐτῶν τοῦ Γάλλου Victor Bertrand καὶ ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων ἐξάγεται ὅτι οὗτος ἐβράβισεν ἀξιωματικὸν τοῦ στρατοῦ ἡμῶν, ζητήσαντα ἐξηγήσεις κατὰ τινὰ βάνουσον διαγωγὴν του. Ἐκ τῆς ἔνεκα τούτου γενομένης ἀνακρίσεως ἐξάγεται προσέτι ὅτι ὁ Bertrand ἐφωράθη καὶ ἄλλοτε φέρων ὄπλα ἀπηγορευμένα, ὅτι ἐξέδρισε ἀξιωματικούς καὶ ὑπαξιωματικούς τοῦ ἡμετέρου στρατοῦ, ἐξεφράσθη δημοσίᾳ διὰ τρόπου πάντῃ ἀνοικείου περὶ τάξεως ὀλοκλήρου τῶν στρατιωτικῶν τούτων καὶ ἐπροσπάθησε νὰ διεγείρῃ τὸ κατ' αὐτῶν μίσος, ἀποδεικνύων οὕτω τὸν ὀλίγον αὐτοῦ σεβασμὸν πρὸς τοὺς θεσμούς καὶ τὴν ἔνομον τάξιν τῆς χώρας.

Ἡ ἀνάγκη τῆς ἐπιβλήψεως πρὸς τήρησιν τῆς δημοσίας τάξεως ἐπιβάλλει τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ κακοκεφάλου τούτου νέου, ὅστις παρὰ τὴν ἀποστον διαγωγὴν του, ἐπιδεικνύει καὶ ἀλλόκοτον ἐνδυμασίαν. Τὸ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Ἰπουργείῳ ὀφείλει ἄνευ περαιτέρω ἀναβολῆς νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπὸ 27 Ἀπριλίου/9 Μαΐου ἡμετέραν διαταγὴν.

ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἀφίξιν του προσελήφθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἐν Ἀττικῇ ἐταιρίας. ὅπως διευθύνῃ τοὺς Μελιταίους ἐργάτας, διαμένει δ' ἔκτοτε ἐκεῖ.

Τὸν δεύτερον, ὀνόματι Jourdan, παρέλαβεν ὁ συντάκτης τοῦ Σατῆρος κ. Σκοῦφος, ὅπως μεταφράζῃ εἰς τὴν Γαλλικὴν τὰ ἄρθρα τῆς ἐφημερίδος του.

Ὁ τρίτος, ὀνόματι Delaury, ἐλπίζει ὅτι θὰ προσληφθῆ ὡς ὑπάλληλος εἰς ἐμπορικὸν τι κατὰστημα, ἐν τῷ μεταξύ δὲ κερδίζει τὰ πρὸς τὸ ζῆν δίδων μαθήματα τῆς Γαλλικῆς γλώσσης.

Κατὰ συνέπειαν, εἰς τοὺς δύο τούτους καὶ μόνους δύναται νὰ στραφῆ ἡ περὶ μυστικῶν ἐν Ναυπλίῳ συνεδριάσεων ὑπόψια. Ἄλλὰ περὶ οὐδενὸς ἐξ αὐτῶν ἐλάβομεν ποτὲ παρὰ τῆς Ἀστυνομίας τὴν ἐλαχίστην δυσμενῆ πληροφορίαν.

Τοιαῦται, Μεγαλειότατε, εἶναι αἱ πρῶται ἔρευται, τὰς ὁποίας θεωρῶ καθῆκόν μου νὰ φέρω εἰς γνώσιν ὑμῶν περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι εὐρισκομένων ἀρχαίων μελῶν τῆς Σαινσιμωνικῆς Ἐταιρίας. Συμμορφούμενος πρὸς τὰς ὁδηγίας τῆς Υ. Μ. θὰ ἐπιβλέπω καὶ θὰ προσπαθῆσω παντὶ τρόπῳ νὰ ἀνιχνεύσω τὴν ἀποδιδόμενην εἰς αὐτοὺς παρνομίαν, ἐὰν τοιαύτη ὑπάρχη.»

Αἱ δοθεῖσαι παρὰ τοῦ ὑπουργοῦ ἐξηγήσεις δὲν ἤρκεσαν ὅπως σώσωσι τὸν Ἐϊχτάλ τῆς ἐπαπειλούσης αὐτὸν ἀποπομπῆς. Ὑπῆρχον ἄρα γε, ἐκτὸς τοῦ Σαινσιμωνισμοῦ καὶ ἄλλοι λόγοι ἐξηγοῦντες τὴν κατ' αὐτοῦ δυσμένειαν τοῦ κόμητος Ἀρμανσπέργ; Ὅπως δῆποτε, ἐξ ἡμέρας μετὰ τὴν ἄνωθι ἀπάντησιν τοῦ ὑπουργείου, ἡ ἐξῆς διαταγὴ ἐξεδόθη Γερμανιστὶ ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἀντιβασιλείας.

«Ἀρ. 17,320.

Θεωροῦντες ὅτι τὸ προσωπικὸν τῶν συμβούλων παρὰ τῷ γραφείῳ τῆς Πολιτικῆς Οἰκονομίας εἶναι ὑπὲρ τὸ δέον πολυάριθμον, ἀπ' ἐναντίας δὲ τὸ τοῦ Ἰπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν ἀνεπαρκές, ἀποφασίζομεν νὰ ἐλαττώσωμεν τὸ μὲν κατὰ ἓνα σύμβουλον, ν' αὐξήσωμεν δὲ τὸ δεύτερον κατὰ ἓνα.

Καὶ ὡς πρὸς μὲν τὸ πρῶτον, διατάσσομεν νὰ κοινοποιηθῆ πρὸς τὸν κ. Γουσταῦν Ἐϊχτάλ ἡ ἐκ τῆς ἡμετέρας ὑπηρεσίας παῦσις του.

Ὡς ὑπουργικὸν δὲ σύμβουλον, ἐπὶ τῷ κεκαυνοσιμένῳ μισθῷ, διορίζομεν τὸν καὶ μέχρι τοῦδε ἐν τῷ Ἰπουργείῳ πρὸς ἄκραν ἡμῶν εὐαρέ-

Ἄναμένομεν ἐντὸς τριῶν τὸ βραδύτερον ἡμερῶν τὴν ἀγγελίαν τῶν πρὸς τοῦτο ληφθησομένων μέτρων.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 13/25 Μαΐου 1835»

Ἐκ τοῦ ἐγγράφου τούτου προδήλως, νομίζω, ἐξάγεται ὅτι οἱ ἐξυθρισθέντες ἀξιωματικοὶ καὶ ὑπαξιωματικοὶ ἦσαν Βαυαροί. Περὶ τοῦ ἐξωσθέντος ὑβριστοῦ οὐδὲν περιπλέον γνωρίζω.

σκειαν ὑπηρετοῦντα κ. Παναγιώτην Σουτσον.
Εἰς ὑπουργικὸς σύμβουλος, κατ' ἐκλογὴν τοῦ
ὑπουργοῦ, θὰ συγκάθῃται τακτικῶς εἰς τὰς συ-
νεδριάσεις τοῦ Γραφείου τῆς Πολιτικῆς Οἰκονομίας,
θὰ ἐπιβλέπη τὰς ἐργασίας του, κτλ.

Ἐν Ναυπλίῳ τῆ 26 Σεπτεμβρίου 1834
8 Ὀκτωβρίου

Εἰς τὴν παράδοξον ταύτην διαταγὴν ὁ Κω-
λέττης ἀπήντησε διὰ τῶν ἐπομένων:

Ἄρ. Πρ. 7037.

Ἐν Ναυπλίῳ 28 Σεπτεμβρίου 1834
10 Ὀκτωβρίου

Μεγαλειότατε,

Ἐλαβον τὴν βασιλικὴν διαταγὴν τῆς 26/8
8βρίου περὶ τῆς παύσεως τοῦ Γουσταύου Ἐϊχ-
τάλ καὶ τοῦ διορισμοῦ τοῦ κ. Παναγιώτου Σού-
τσου.

Μετ' ἀληθοῦς εὐχαριστήσεως ἔσπευσα νὰ
διακοινώσω εἰς τὸν τελευταῖον τὸν διορισμὸν του
εἰς τὴν θέσιν συμβούλου ἐν τῷ ὑπουργείῳ μου.
Διὰ τῆς ἐργασίας καὶ τῶν γνώσεών του ἐγένετο
ἄξιος τῆς εὐμενείας ταύτης τῆς Υ. Μεγαλειό-
τητος.

Ὡς πρὸς τὸν κ. Ἐϊχτάλ ἐνόμισα ὅτι ἠδυνάμην
ν' ἀναβάλω τὴν κοινοποίησιν τῆς περὶ αὐτοῦ λη-
φθείσης ἀποφάσεως, μέχρις οὗ καθυποβάλω εἰς
τὴν Υ. Μ. τὰς ἐπομένους σκέψεις.

Ἀφοῦτο ὁ κ. Ἐϊχτάλ εἰσηγήθη ὡς σύμβουλος
εἰς τὸ Ὑπουργεῖον, δὲν ἔπαυσε νὰ εἶναι ἄξιος
παντὸς ἐπαίνου διὰ τὸν ζῆλον, τὴν δραστηριότη-
τά του καὶ τὴν εἰς τὴν Υ. Μ. ἀφοσίωσιν. Ἡ ἐ-
ξιδιασμένη ἀνατροφή του καὶ ἡ ἄκρα φιλεργία
του τὸν ἀνέδειξαν χρησιμώτατον εἰς τὴν ἐν τῷ
Γραφείῳ ὑπηρεσίαν, κατέχων δὲ τὴν Γερμανικὴν
ἐγένετο πρὸς τούτοις χρήσιμος διὰ τὴν πιστὴν
τῶν βασιλικῶν διαταγῶν μεταγλώττισιν. Χρεω-
στῶ νὰ προσθέσω ὅτι ἀφοῦτο ἀνέλαβε τὰ καθή-
κοντά του οὐδέποτε ἐζήτησε τὸν μισθὸν του (1),
παραχωρήσας αὐτὸν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον πρὸς ἀ-
γορὰν διοικητικῶν βιβλίων.

Διὰ τοὺς λόγους τούτους, Μεγαλειότατε, ἐνόμι-
σα ὀρθὸν νὰ ἀναβάλω μέχρι νεωτέρας διαταγῆς
τὴν πρὸς αὐτὸν κοινοποίησιν τῆς περὶ παύσεώς
του ἀποφάσεως. Διὰ τοὺς αὐτοὺς δὲ λόγους μετὰ
ζωῆρας λύπης θὰ ἀποχωρισθῶ ὑπαλλήλου τόσον
διακεκριμένου.

Διατελῶ μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ, Μεγαλειότατε,
κτλ. κτλ.

Δὲν ὠφέλησεν οὐδὲ αὕτη τοῦ Κωλέττη ἡ ἀ-

(1) Ὁ μισθὸς του ἦτο δρ. 350 κατὰ μῆνα. Κατὰ σημειώ-
σιν δὲ τινα ἐν τῷ ἡμερολογίῳ, ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀντιβασι-
λείας ἐλάμβανε κατ' ἔτος 40,000 φιορίνια, τὰ ἄλλα μέλη
τῆς Ἀντιβασιλείας ἀνὰ 20,000, τὰ δὲ παραπληρωματικὰ
ἀνὰ 16,000.

πόπειρα πρὸς διάσωσιν τοῦ ὑπαλλήλου του ὡς,
φαίνεται ἐκ τῶν δύο ἐπομένων ἐπιστολῶν τοῦ
Ἐϊχτάλ πρὸς τὸν πατέρα του. Ἡ περὶ παύσεώς
του διαταγὴ ἔφερεν ἡμερομηνίαν 8 Ὀκτω-
βρίου, Ε. Ν. Ἡ πρώτη τῶν ἐπιστολῶν χρονολο-
γεῖται

Ἐκ Ναυπλίου, τὴν 19ην Ὀκτωβρίου 1834.

Ἦρχισα τὴν μετὰ τοῦ κόμητος συνομιλίαν
ἐκφράζων τὴν λύπην μου, διότι πρὸ δύο ἡδὴ
μηνῶν δὲν ἠδυνάμην νὰ γείνω δεκτὸς παρ' αὐτῷ
εἰς ἀκρόασιν.—Μὲ ἀπεκρίθη ὅτι ἡ ὑγεία του τὸν
ἐμπόδισεν ἀπὸ τοῦ νὰ με δεχθῆ.—Εἶπα ὅτι
τότε μὲν ἐπεθύμουν νὰ ἐξηγηθῶ πρὸς αὐτὸν ὡς
πρὸς τοὺς λόγους οἵτινες με παρεκίνησαν νὰ ἀ-
πομακρυνθῶ ἀπὸ αὐτὸν καὶ ἀπὸ τὴν οἰκίαν του,
νὰ γνωστοποιήσω τὰς ἀρχὰς ἐπὶ τῶν ὁποίων
ἔχω ἀπόφασιν νὰ ρυθμίσω τὴν διαγωγὴν μου,
καὶ νὰ τεθῶ εἰς τοὺς ὅρισμούς του. Ἀλλὰ σή-
μερον ὁ σκοπὸς τῆς ζητηθείσης ἀκρόασεως ἦτο
ἄλλος. Ἐπεθύμουν νὰ μάθω τοὺς λόγους τῆς το-
σοῦτον σκληρᾶς καὶ προσβλητικῆς ἀποπομπῆς
μου, ὥστε νὰ δυνθῶ ν' ἀπολογηθῶ, ἐὰν δὲν ἦ-
μην ἐνοχος τῶν ἀποδιδόμενων εἰς ἐμὲ μαμφῶν,
ἢ νὰ ὁμολογήσω τὸ λάθος μου, ἐὰν τῷ ὄντι ἔ-
σφαλα.—Εἰς ταῦτα ὁ Κόμης ἀπεκρίθη προ-
βάλλων κατ' ἀρχὰς τὰ περὶ τοῦ πολυαριθμοῦ
προσωπικοῦ.—Ἀλλὰ τότε πῶς διωρίσθη τὴν αὐ-
τὴν ἐκείνην ἡμέραν νέος σύμβουλος, καὶ διατὶ ὁ
τρόπος οὗτος τῆς παύσεώς μου, τόσον ἀπότομος,
τόσον ἀντίθετος πρὸς τὰς συνηθείας καὶ τὰς ἀρ-
χὰς τῆς Κυβερνήσεως;—Μοὶ ἀπεκρίθη ὅτι ἐπέ-
κρινον δημοσίως τὰς πράξεις τῆς ἐξουσίας, καὶ
ὅτι μία Κυβέρνησις δὲν δύναται νὰ ἐπιτρέπη εἰς
ὑπαλλήλους τῆς νὰ τὴν προσβάλλωσιν.—Ἀλλ'
εἰς τίνα περιστάσιν περιέπεσα εἰς τὸ ἄτοπον
τούτο; ὁποία κατὰ τῆς ἐξουσίας πράξις μοῦ
προσάπτεται;

Μετὰ πολλὰ κατώρθωσα ὥστε νὰ μοῦ εἶπη
ὅτι οἱ λόγοι προσωπικῆς δυσαρσεκείας τοὺς ὁ-
ποίους ἠδύνατο νὰ ἔχη ἐναντίον μου, οὐδαμῶς
σχετίζονται πρὸς τὴν παῦσίν μου, ἀλλ' ὅτι ἔχει
λόγους τοιοῦτους ὕστερον δὲ ἀπὸ πολλὰς ἐ-
πιμόνους αἰτήσεις μου ἐπληροφορήθη ὅτι οἱ λό-
γοι τῆς δυσαρσεκείας του προέρχονται ἐξ ὁμι-
λίας μου δῆθεν τινὸς κατ' αὐτοῦ πρὸ τριῶν μη-
νῶν, ὁμιλίας τὴν ὁποίαν πρόσωπα ἀξιοπίστα τῷ
μετέδωκαν, ἀλλὰ ἀφοῦ τοῖς ὑπεσχέθη ὁ Κόμης,
ἐπὶ λόγῳ τιμῆς, ὅτι δὲν θὰ εἶπη εἰς οὐδένα τὰ
ὀνόματά του.

Περὶ τὸν νὰ σὲ βεβαιώσω ὅτι ἀγνωῶ ἐντελῶς
τί ἦτο ἡ ὁμιλία μου αὕτη, ἥτις εἶναι κατὰ πᾶ-
σαν πιθανότητα ἐφεύρεσις τῶν ραδιοῦργων, οἵτι-
νες ἐμεταλλεύονται τοῦ κόμητος τὰς ἀδυναμίας.
Ἀπεκρίθη ὅτι ἐὰν ποτὲ τὸν ἀντεπολιτεύθην, ἢ
ἀντιπολιτεύσις μου ἦτο φανερά, εὐθεῖα καὶ εἰλι-

κρινής, και ὅτι ποτὲ δὲν ἐξέπεσα εἰς λόγια τοιούτου εἶδους.

Ἐίχε δὲ μετὰ ταῦτα και ἄλλας διαχύσεις περιέρρους. Τὸν ἠρώτησα πῶς ἠδύνατο νὰ θεωρῆ ὡς ὑπὲρ τὸ δέον πολυάριθμον τὸ γραφεῖον τῆς Πολιτικῆς Οἰκονομίας, ἐνῶ εἶχε κατὰ νοῦν τόσον μεγάλη σχέδια περὶ ἀποικισμοῦ. — Ἄλλὰ τί ἐπραξε τὸ Γραφεῖον τοῦτο ἀφότου ἐσυστήθη; — Τὸ Γραφεῖον διεκήρυξεν ὅτι δὲν δύναται νὰ πράξῃ τίποτε, ἐνόσω δὲν κανονισθῆ ὀριστικῶς τὸ ζήτημα τῆς ἰδιοκτησίας ἐν Ἑλλάδι. Περὶ τούτου δὲ ὑπέβαλε σχέδιον Νόμου, καὶ περιμένει. — Μάλιστα, ὁ Νόμος ἐκεῖνος, τὸ ἀνακάτωμα τοῦτο! (Cette espèce de pot-pourri) — Ἐὰν ἡ ὑμετέρα Ἐξοχότης νομίζει ὅτι τὸ Γραφεῖον τῆς Πολιτικῆς Οἰκονομίας εἶναι ἀνίκανον, θὰ ἦτο καλὸν νὰ δηλώσῃ φανερῶς τὴν περὶ τούτου γνώμην τῆς, ὅπως δὴ ποτε δὲ ἡ τοιαύτη μομφὴ δὲν πρέπει νὰ ἐπιπέσῃ εἰς μόνον ἐμέ, μήτε νὰ αἰτιολογήσῃ αὕτη τὴν παῦσίν μου.

Ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ παντοίως τρόποις ἐπροσπάθησα νὰ προκαλέσω ἐκ μέρους τοῦ καθαρὰν ἐξήγησιν, εἶπα πρὸς αὐτὸν τὰ ἐξῆς: Ἄγνοῦ εἰσέτι τὰς ὀριστικὰς ἀποφάσεις τῆς ὑμετέρας Ἐξοχότητος ὡς πρὸς ἐμέ. Ἄλλ' ὅποια δὴ ποτε καὶ ἂν εἶναι αἱ ἀποφάσεις αὗται, εἴτε θελήσῃ ἡ Υ'. Ἐξοχότης νὰ μὲ διατηρήσῃ εἰς τὴν θέσιν μου, εἴτε ἀναγκασθῶ νὰ ἀναχωρήσω ἐξ Ἑλλάδος, ἡ ὑμετέρα ἐξοχότης ἐνοεῖ βεβαίως ὅτι δὲν δύναμαι νὰ συγκατατεθῶ εἰς τὸ νὰ μείνω ἐν ἀγνοίᾳ τῶν λόγων, οἵτινες ἐπροκάλεσαν τὸ κατ' ἐμοῦ ληθὲν μέτρον, καὶ ὅτι μέχρι τελευταίας στιγμῆς θὰ ἐπιμείνω ζητῶν νὰ μοὶ γείνωσιν οὗτοι γνωστοί, διὰ νὰ δικαιολογηθῶ ἐὰν ὑπάρχῃ δικαιολογίας ἀνάγκη.

Εἰς ἀπάντησιν μοὶ ὑπέδειξεν ὅτι τὸν περιμένουν πολλοὶ ἄνθρωποι εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον. Τότε τῷ εἶπα ὅτι παραιτοῦμαι πάσης ἰδέας τοῦ νὰ μείνω εἰς τὴν θέσιν μου, ὅτι ἀποῦρομαι, ἀλλὰ πρὸ τούτου ἔχω μίαν τελευταίαν λέξιν νὰ προσθέσω: ὅτι δὲν θ' ἀπορήσῃ βεβαίως ἐὰν τὸ κατ' ἐμοῦ ληθὲν μέτρον μου ἀφήσῃ τὴν συναίσθησιν προσωπικοῦ ἀδικήματος.

Ναῦπλιον 8/20 Ὀκτωβρίου 1834.

Σήμερον ἐπεσεκέθη τὸν κ. Κόβελ. Τῷ δηγήθη κατὰ λεπτοῦς τὴν χθεσινὴν μετὰ τοῦ Κόμητος συνομιλίαν μου. Μὲ ἤκουσεν ἄνευ τῆς παραμικρᾶς ἀντιρρήσεως, δηλαδὴ παρεδέχθη σιωπηλῶς ὅτι μοῦ ἠρνήθησαν τὴν ζητηθεῖσαν ἐξήγησιν. Εἶπε μόνον ὅτι τὸ παράπονον τοῦ Κόμητος εἶναι ὅτι ἐξέφρασα μομφὴν διότι δὲν ἐζητήθη ἡ συγκατάθεσις τοῦ ὑπουργοῦ, ὅτι ἡ ἐκφράσις μου αὕτη ἐπέπραξε τὸν Κόμητα, μολονότι ἀνεγνώριζεν ὅτι μετέπειτα τὴν ἀνεκήρυξα ὡς μὴ ἀκριβῆ καὶ τὴν ἐπεξήγησα, ἀντικαταστήσας

τὴν λέξιν *συγκατάθεσις* διὰ τῆς λέξεως *γνώμη*. Προσέθεσε δὲ ὅτι ὁ Κόμητος μοὶ παρετήρησεν ὅτι τὰ παράπονά μου δὲν ἔχουν βάσιν, καθόσον ἡ περὶ παῦσός μου διαταγὴ δὲν μοὶ ἐκοινοποιήθη εἰσέτι.

Ἀπεκρίθη εἰς τὸν κ. Κόβελ ὅτι ἡ φράσις αὕτη τοῦ Κόμητος εἶναι ἐξ ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι λέγονται κατ' οὐδὲν δεσμεύουσαι τὸν λέγοντα. ἠδύνατο νὰ εἶναι ἐνδειξις εὐμενοῦς διαθέσεως ἢ καὶ ἀπλῶς μέσον πρὸς ἀλλαγὴν οὐμιλίας. Ἄλλως δέ, ἐγὼ δὲν ἐζήτην χάριν, ἢ εὐμένειαν, ἢ συγχώρησιν. Παρεκτός δὲ τῶν ἰδιαιτέρων αἰτίων τοῦ ληθέντος μέτρον, καὶ ἡ γνώμη τὴν ὁποῖαν χθὲς ὁ κόμητος ἐξέφρασε περὶ τῶν ἐργασιῶν τοῦ στατιστικοῦ γραφείου μὲ ἐπειθεν ὅτι ἤμην περιττός εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἀντιβασιλείας, ὅτι ὁ Κόμητος ἐθεώρει τὸ Γραφεῖον τοῦτο ὡς πρᾶγμα ἀπεχθές, καὶ ὅτι δὲν θὰ ἠσυχάσῃ ἐὰν δὲν τὸ ἐκφορτωθῇ.

Ὀμιλήσαμεν τότε περὶ τῶν ἐργασιῶν τοῦ Γραφείου. Ἀνεγνώρισα ὅτι οὐδὲν ἐπραξεν, ἀλλὰ τοῦτο διότι δὲν ἠδυνήθη νὰ πράξῃ τι. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ὁ Roujoux ἀπῆλθεν εἰς Ἀθήνας συνοδεύων τὸν ὑπουργόν, καὶ ὁ Πονηρόπουλος μετέβη εἰς Ἀρκαδίαν. Ἐπὶ τέλους δὲ τὸ Γραφεῖον ἐξετέλεσε τὸ ἔργον τοῦ παρουσιάσαν τὸν νόμον περὶ τῆς τακτοποιήσεως τῆς ἰδιοκτησίας ἐν Ἑλλάδι, καὶ ἐὰν τὸ ἔργον τοῦτο δὲν ἐκαρποφόρησεν εἰσέτι, δὲν πταίει τὸ Γραφεῖον.

Μετὰ ταῦτα ἐπελήθημεν τῆς ἱστορίας τοῦ Νόμου τοῦτου καὶ τοῦ ζητήματος τοῦ ἀποικισμοῦ. Κατέκρινα δεινῶς τὸν κ. Ἀρμανσπέργ ὡς θελήσαντα νὰ διεξαγάγῃ τὰ τοῦ ἀποικισμοῦ τῆς Ἑλλάδος καθ' ὃν τρόπον ἀπεφάσισε καὶ τὴν μεταφορὰν τῆς πρωτεύουσας εἰς Ἀθήνας. Τὸ τελευταῖον τοῦτο μέτρον, καλὸν καθ' ἑαυτό, ἐλήθη ὁμως λίαν κατεσπευσμένως. Τὰ τοῦ ἀποικισμοῦ ἐγένοντο ἔτι χειρότερα. Διότι, προτοῦ ἀποκαταστήσωσιν ἰδιοκτητὰς τοὺς Ἕλληνας αὐτοῦς, (βάσιν ταύτην πρωτίστην τῆς εὐημερίας τῆς χώρας), ἠθέλησαν νὰ ρίψωσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα χιλιάδας οἰκογενειῶν, χωρὶς νὰ προνοήσωσι περὶ αὐτῶν πῶς νὰ μὴ ἀποθάνωσι τῆς πείνης, ἢ νὰ μὴ καταστραφῶσιν ἐκ τῆς ζηλοτυπίας τῶν ἐγχωρίων. ἀνέφερα ὅσας δυσκολίας ἀπηγήσαμεν κατὰ τὴν σύστασιν τῶν ἀποικίων τοῦ Πεταλιδίου, τῆς Ἐρετρίας, τῶν Σαμίων ἐν Εὐβοίᾳ κτλ, δυσκολίας προερχομένας ἐκ τῆς παρουσίας θέσεως τοῦ ζητήματος τῆς ἰδιοκτησίας ἐν Ἑλλάδι, καὶ ἀπέδειξα τὸ ἄτοπον τοῦ νὰ ἀναμιγνύηται ἡ προσωπικὴ φιλαυτία τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως εἰς ζητήματα, εἰς τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ εἶναι οὗτος ἀπλῶς καὶ μόνον κριτὴς ἀμερόληπτος. . . Εἰς ὅλα ταῦτα σιωπῆ παντελῆς, σιωπῆ ἐμφαίνουσα συναιεσιν.

Ἀναχωρῶν παρεπονέθη καὶ πάλιν διὰ τὴν

ἄρνησιν πάσης ἐξηγήσεως, ἐπανάλαθα δὲ ὅτι εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ παραιτηθῶ τῆς ὑπηρεσίας. Ὑπάρχει, εἶπα ἐπὶ τέλους, μυστικόν, τὸ ὅποιον νομίζω ὅτι γνωρίζω, ἂν καὶ δὲν μοῦ τὸ λέγουν. —Μὲ ἐβίασε νὰ ἐξηγηθῶ.—Δὲν ἦλθε τίποτε ἐκ Μονάρχου;—Μ' ἐβεβαίωσε διὰ λόγου τιμῆς ὅτι ὄχι.—Τότε λοιπὸν ἡ παῦσις μου, ἐὰν δὲν εἶναι μέτρον πολιτικόν, εἶναι αἰνίγμα. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποδοθῇ εἰς λόγια μόνον.—Ἡμπορεῖ, ἀπεκρίθη, καὶ μὲ παρεκίνησεν ἐκ νέου νὰ περιμείνω.»

(Ἐπεται συνέχεια)

Δ. ΒΙΚΕΛΑΣ

Ο ΝΑΥΑΓΟΣ ΤΗΣ ΚΥΝΘΙΑΣ

(Μυθιστόρημα Ἰουλίου Βέρν καὶ Ἀνδρέου Λωρῆ)

[Μετάφρ. Α. Π. Κουρτίδου.]

ΙΔ'.

Τὸ ναύαγιον.

Ἡ Ἀλάσκα εἶχεν εἰσορμηθῆ εἰς τοὺς βράχους μετὰ τηλικαύτης σφοδρότητος ὥστε ἐνσφηνωθείσα ἔμεινεν ἀκίνητος. Τὰ κύματα συναντῶντα τὸ ἀσύνηθες ἐκεῖνο κώλυμα ἐπληττον αὐτὸ ὀργίλως σαροῦντα τὸ κατάστρωμα καὶ ἀναρρίπτοντα τὰς ψεκάδας αὐτῶν ἄχρι τῶν ἰσθμῶν· ἀλλ' ὁ σάλος τῆς θαλάσσης δὲν ἦτο σφοδρὸς καὶ τὸ πλήρωμα δὲν ἠπειλεῖτο ὑπὸ ἐπείγοντος κινδύνου. Ἄν μὴ μετεβάλλετο ὁ καιρὸς, ἦτο δυνατόν νὰ ἀναμείνωσι μέχρι τῆς πρωΐας ἄνευ ἄλλου ἀπενικταίου.

Ὁ Ἐρικ δι' ἐνὸς βλέμματος κατενόησε τοῦτο. Ὡς ὕπαρχος εἶχε φυσικῶς ἀναλάβῃ τὴν κυβέρνησιν τοῦ πλοίου. Διατάξας νὰ κλείσωσιν ἐπιμελῶς τὰς θυρίδας καὶ τὰς παραφωτίδας καὶ ῥίψαι κεδρωτὰ ἐπιβλήματα ἐπὶ πάντων τῶν ἀνοιγμάτων, κατήλθεν εἰς τὸ κύτος μετὰ τοῦ ξυλουργοῦ ἐπηκρίθωσε δὲ μετ' ἄκρας εὐχαριστήσεως ὅτι οὐδαμῶς διέρρει τὸ πλοῖον. Τὸ ἐξωτερικὸν περιβλήμα τῆς Ἀλάσκας εἶχε προφανῶς προφυλάξῃ τὸ ἐσωτερικὸν σκάφος, τὸ δὲ κατὰ τῶν πολικῶν πάγων ἀμυντικὸν ἐκεῖνο μέτρον ὑπερήσπισεν αὐτὸ τελεσφορώτατα κατὰ τῶν ὑφάλων τῆς Βρετάνης. Ἀληθὲς μὲν ὅτι ἡ ἀτμομηχανὴ εἶχε σταματήσει ἐξαρμοσθεῖσα ὑπὸ τοῦ φοβεροῦ κραδασμοῦ, ἀλλ' οὐδεμία ἐπῆλθεν ἐκρηγῆς οὐδὲ τῶν ναυτῶν τις ἔπαθε. Ὁ Ἐρικ ἀπεφάσισε ν' ἀναμείνη μέχρι τῆς πρωΐας ὅπως ἀποβιβάσῃ τὸ πλήρωμα, ἂν ἐπέκειτο ἀνάγκη.

Διέταξε λοιπὸν νὰ πυροβολήσωσι διὰ τῶν τηλεβόλων πρὸς αἴτησιν βοήθειας ἐκ τῆς νήσου Σέν καὶ νὰ καταβιβάσωσι τὴν ἀτμακάτον εἰς τὴν θάλασσαν ὅπως ἀποστείλῃ αὐτὴν κατεπειγόντως εἰς Λοριάν.

— Εἰς κανὲν μέρος, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, δὲν

θὰ ἠδυνάμην νὰ εὖρω προθυμότερα καὶ ἰσχυρότερα ναυαγιστικά μέσα παρ' ὅσα εἰς τὸν μέγαν αὐτὸν ναύσταθμον τῆς δυτικῆς Γαλλίας.

Ὅθεν κατὰ τὴν κρισιμωτάτην ἐκείνην ὥραν, καθ' ἣν πάντες οἱ ἐμπλέοντες ἐνόμιζον ἀνεπιστροπτεῖ ἐπελθόντα τὸν ὄλεθρον, ὁ Ἐρικ ἤρξατο ἐλπίζων. Ἡ ἀκριβέστερον εἰπεῖν ἡ ἀπτόητος αὐτοῦ ψυχὴ ἦτο ἐκ τῶν μὴ ἀπενθαρρυνόμενων καὶ ἠττωμένων.

— Ἄς κατορθώσω μόνον ν' ἀπαλλάξω ἀπ' ἐδῶ τὴν Ἀλάσκα, ἔλεγε κατὰ νοῦν, κ' ἔπειτα βλέπομεν ποῖος θὰ φανῇ ἰσχυρότερος.

Ἄλλὰ δὲν ἐξέφραζεν εἰσέτι τὴν ἐλπίδα ταύτην, ἥτις εἰς τοὺς ἄλλους θὰ ἐφαινετο χιμαιρική. Ἀνελθὼν ἐκ τοῦ κύτους εἶπε μόνον ὅτι τὰ πράγματα ἔβαινον καλῶς ἐπὶ τοῦ παρόντος καὶ ὅτι εἶχον καιρὸν ν' ἀναμείνωσι βοήθειαν. Εἶτα δὲ διέταξε νὰ διανεμῶσι τέτον καὶ ρούμιον εἰς ἅπαν τὸ πλήρωμα.

Τοῦτο ἤρκεσεν ὅπως διασκεδάσῃ τὴν ἀθυμίαν τῶν μεγάλων ἐκείνων παιδιῶν, οὕτω δὲ ἡ ἀτμακάτος κατεβιβάσθη ἐν φαιδρότητι εἰς τὴν θάλασσαν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀκριβῶς πυρσευτικαὶ σκυταλίδες (βοκέται) ἀναρριφθεῖσαι ἐκ τοῦ φάρου τοῦ Σέν ἀνήγγειλαν ὅτι ἐξεπέμπετο ἐπικουρία εἰς τὸ ναυαγῆσαν πλοῖον. Μετ' ὀλίγον ἐρυθρὰ πυρὰ ἐφάνησεν ἐν τῇ σκοτιᾷ τῆς νυκτός. Φωναὶ τινες ἠκούσθησαν καλοῦσαι, εἰς ἃς ἀπήντησαν ἐκ τῆς Ἀλάσκας μαθόντες ὅτι ἐναυάγησαν ἐπὶ τῆς Κρύας Ξέρας. Ὀλόκληρος ὥρα παρήλθε πρὶν λέμβος τις δυνηθῆ νὰ προσπελάσῃ ἕνεκα τῆς σφοδρᾶς παλινδρομήσεως τῶν κυμάτων καὶ τῆς δυσχερείας τοῦ ἐπιχειρήματος. Ἄλλ' ἐπὶ τέλους οἱ ἐξ ἐπιβαίνοντες τῆς σωτηρίας λέμβου ἄνδρες κατῶρθωσαν ν' ἀρπάσωσι καλῶδιόν τι καὶ ν' ἀναρριχηθῶσιν εἰς τὴν Ἀλάσκα.

Ἦσαν δὲ οὗτοι ἐξ τραχεῖς ἀλιεῖς τῆς Σέν, τολμηροὶ καὶ εὐτονοὶ ἄνδρες, οἵτινες καὶ ἄλλοτε εἶχον σώσῃ ναυαγῆσαντας. Ἐπεδοκίμασαν πληρέστατα τὴν ἰδέαν τῆς αἰτήσεως βοήθειας ἐκ Λοριάν, διότι ὁ λιμενίσκος τῆς νήσου δὲν ἠδύνατο νὰ παράσχῃ ἐπαρκῆ τὰ πρὸς ταύτην μέσα. Ἀπεφασίσθη δὲ ὅπως δύο ἐξ αὐτῶν μεταβῶσιν αὐτόσε διὰ τῆς ἀτμακάτου μετὰ τοῦ Ἐρσεβον καὶ τοῦ Ὄθωνος, εὐθὺς ὡς ἡ σελήνη ἐπιφανῇ εἰς τὸν ὄριζοντα. Ἐν τῷ μεταξύ δὲ παρέσχον πληροφορίας τινὰς περὶ τοῦ τόπου τοῦ ναυαγίου.

Δὲν ἠδύναντο ὁμῶς νὰ νοήσωσι πῶς ἡ Ἀλάσκα ἀποπλεύσασα τοῦ λιμένος τῆς Βρέστης ἐξώκειλεν ἐπὶ τῶν ὑφάλων ἐκείνων. Οὐδ' ὁ Ἐρικ ἐνόει τοῦτο, ἀπεφάσισε δὲ νὰ ἐξακριβώσῃ τὸ πρᾶγμα μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς ἀτμακάτου.

Ἀνατειλάσης μετ' ὀλίγον τῆς σελήνης, ἡ ἀτμακάτος ἀπῆλθεν, ὁ δὲ νεαρὸς κυβερνήτης τῆς Ἀλάσκας διέταξε νὰ μείνωσιν ἐπὶ τοῦ καταστρώ-